

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

i Aktieselskaber, herunder ogsaa i de børsnoterede. Vi har fra Handelsministeriets Side i Formiddag givet Justitsministeriet et Udkast til en ændret Paragraf paa dette Omraade.

Jeg takker ogsaa de ærede Ordførere, det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard og det ærede Medlem Hr. Holm, for deres Udtalelser i samme Retning. Det vil sikkert blive nødvendigt med en saadan Offentliggørelse, men der er jo Grænse for, hvor meget man kan have med i Radioen. Vi ser imidlertid i Handelsministeriet saadan paa det, at vi meget gerne vil have Selskabernes Generalforsamlinger med ogsaa.

Fr. Dalgaard: Jeg skal i Anledning af de Bemærkninger, den højtærede Justitsminister fremsatte med Hensyn til Muligheden for at fortsætte med de offentlige Tidender, sige, at med Hensyn til Lovtidende forstaar jeg altsaa, at den trykkes endnu. Vil det sige, at der er givet Dispensation i saa Henseende? Er der forhandlet om det Spørgsmaal, eller paa hvilken Maade er det muligt, at Lovtidende trykkes endnu?

Har man i de Forhandlinger, der har været ført, søgt at udnytte de Tilbud, som foreligger? Der foreligger Tilbud fra Typograferne om, at de offentlige Tidender kan trykkes, og vi forstod af den højtærede Justitsministers Udtalelse, at for saa vidt angik Statstidende, er det Bogtrykkerne, Mestrene, der direkte har forhindret, at Statstidende udkommer. Saadan maa jeg naturligst forstaa den højtærede Justitsministers Udtalelse.

Med Hensyn til Beviset for, at Radioudsendelse er sket, er det et teknisk Spørgsmaal, vi kan tale om i Udvalget; men jeg vil dog mene, at der til noget saa vigtigt som Kundgørelse af Love, hvor man normalt har Lovtidende, der foreligger trykt, saa enhver kan se Loven, paa en eller anden Maade maa sikre sig, at en eller anden paa Borgernes Vegne har hørt, at Loven er udsendt eller meddelt i Radioen. Dette maa sikres, da det hele dog beror paa Hørelsen og ikke paa noget skriftligt, der er oversendt fra Ministeriet til Statsradiofonien. Der maa være en eller anden, der paa Borgernes Vegne har hørt Udsendelsen og kan afgive Attest for, at den er sket, ellers er der noget forkert ved det.

Til det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen skal jeg sige, at jeg forstod ikke rigtig hans Bemærkning. Mig bekendt har der ikke nogen Sinde været noget i Vejen for, at organiserede Arbejdere arbejdede hos

uorganiserede Arbejdsgivere, det finder Sted i Tusindvis af Tilfælde Landet over. Fagorganisationerne har aldrig forlangt, at f. Eks. Statsskovbruget skulde være organiseret under Arbejdsgiverforeningen. Men det, som jeg her har gjort mig til Talsmand for, er, at man maa overveje, om vi i Fremtiden ikke bør sikre os mod en saadan Situation ved simpelt hen at faa et Statsstrykkeri. Man vil da aldrig forlange, at et saadant Statsstrykkeri skulde være Medlem af en Organisation.

Til den højtærede Justitsminister vil jeg gerne sige, at det var aldeles ikke for at faa det billigere, at jeg gjorde mig til Talsmand for, at vi fik et Statsstrykkeri, det var for at undgaa den Kalamitet, vi i den nuværende Situation er kommet ud i. For at forhindre det i Fremtiden mener vi, man alvorligt bør overveje Tanken.

Jørgen Jørgensen: Mine Bemærkninger fremkom i Anledning af, at man i Gaar fra Socialdemokraternes og Kommunisternes Side anviste en Løsning paa Konflikten derhen, at Bladene kunde melde sig ud af Arbejdsgiverforeningen. Det var et saa omtaaeligt Omraade, at man ikke burde risikere Konflikter af den Art, vi staar i, sagde man. Paa samme Maade siger man i Dag: Har man prøvet alle Muligheder? Er man sikker paa, at man ikke kan komme ud af Vanskeligheden? Bør Staten ikke søge at blive uafhængig af den Risiko, der kan knytte sig til at være Medlem af en Arbejdsgiverforening? Det er over for dette jeg siger, at denne Interesse for at faa Befolkningen fritaget for at følge Organisationerne i en given Konfliktsituation er af ny Dato hos Socialdemokratiet og Kommunisterne. Og jeg pegede paa det konkrete Forhold, at Dansk Arbejdsmands Forbund til sine Medlemmer i sjællandske Amter for et Aar siden udsendte en Meddelelse om, at saafremt de paagældende Arbejdere tog Arbejde hos Arbejdsgivere, som ikke var Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen, skulde de kræve en højere Dagløn, en Dagløn, som laa adskillige Kroner over den overenskomstsmæssige Løn; og Kravet førte til, at Arbejdsgiverne i mange Tilfælde organiserede sig. Jeg var imod, at Landmænd i al Almindelighed skulde melde sig ind i Arbejdsgiverforeninger, jeg var imod det af mange Grunde, dels fordi Arbejdskraften i Landbruget i væsentlig Grad bestaar af unge Arbejdere, er Landmændenes egne Børn — og man har ikke nogen Interesse i, at de er organiserede, fordi de er ude at tjene hos andre Landmænd i kortere Tid —